

samme finansielle Grænse, maa man ikke alene se paa Personelloven, men maa tage hele Marinens Budget i Betragtning og se, om man ad den Vej kan komme frem. Jeg maa for øvrigt beklage, at vi ikke fik Sagen ordnet noget tidligere, thi nu ere de øvrige Konti jo ganske stikkelig barberede i Løbet af de sidste Aar. Baade det ærede Medlem for Hjørring og den sidste Taler, det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds, talte om, at det var Søofficerer forbudt at tale om Hærens Ønsker med Hensyn til Fæstningsvæsen og Sligt, og den ærede sidste Taler brugte den Øring, at Hærens Officerer havde faaet Mundkurv paa. Jeg mindes ikke noget Sligt, mens jeg har været Minister. Jeg ved ikke, om jeg maatte kan saa noget at vide derom hos det ærede Medlem. Det var maasse noget, der passerede, den Gang det ærede Medlem selv gik omkring og talte om Fæstningen (S. Bojesen: Jeg fik den Gang Forbud mod at tale om Hæren; det var det eneste, jeg fik!). — Lige over for det ærede Medlem, som sidst talte, har jeg i Virkeligheden kun lidt at sige. Med Hensyn til Kommissoriet for den af Ministeriet nedsatte Kommission, vil jeg virkelig ganske overlade enhver at læse, hvad det ærede Medlem har sagt, og hvad jeg har sagt, hvad det ærede Medlem har læst op, og hvad jeg har læst op; saa kan man selv dømme i Sagen. Det ærede Medlem kom igen tilbage til at tale om Spørgsmaalet om Forstellen mellem Vædsbrullemandskabet og Underofficerslevere og Kadetter og sagde da, at jeg havde haft den gammel-dags Tanke, at Rejsningen var nødvendig til Uddannelse i Sømandstab. Jeg vil sige, at jeg deler denne Mening noget, men jeg er ingenlunde i den Henseende saa fanatisk, at jeg ikke mener, at de faste Officerer og Underofficerer ikke ogsaa kunne faa deres Uddannelse uden Rejsning, men dette ligger dog lidt fjernt endnu, saa længe man har Sejlskibe, og da vi dog endnu have nogle saadanne, saa maa Officererne dog ikke være ganske ukendte med Rejsningen. Det ærede Medlem taler jo ogsaa om, at Officererne kunde komme i privat Fart, og det er jo overmaade ønskeligt, at de kunne det, men saa kunde det da nok hændes, at de saa med Sejl at gøre. Dernæst maa man ogsaa se hen til, at det er den aldeles overvejende Mening, tror jeg, blandt Marinens Officerer, at det i hvert Fald er en overmaade god Ting, at de i det mindste for en stor Del kunne opdrages paa Sejlskibe. Det hele, jeg altsaa har sagt om den Sag, er jo, at vi nu have Sejlskibe, og at vi bør bruge dem, saa længe vi have dem og se, hvordan det hele udvikler sig.

Derefter bygger man saa de ny Skibe, som Tiden viser, det er ret og rimeligt at bygge. Det ærede Medlem gjorde for Resten selv opmærksom paa, at der ogsaa var stet en Forandring med Hensyn til Underofficerslevere, idet vi i Stedet for „Ørnen“ havde faaet „Ingolf“. Da „Ørnen“ ikke duede længere, byggede man et noget mere moderne Skib, hvad der jo er meget rimeligt; men derfor siger jeg alligevel fremdeles, saa længe vi have Sejlskibe, er det rimeligt, at vi bruge dem. Det ærede Medlem anlede over, at der var nogle Videnskabsmænd med paa „Fyn“s Togt. Hvad det angaar, have vi den Tradition i Marinen, at vi gerne tage Videnskabsmænd med, det ærede Medlem mente imidlertid, at vi skulde tage Officerer med i Stedet for. Jeg tror nu stet ikke, at det er godt at have flere Officerer med end dem, der høre til Skibets Besætning, og som skulle udføre den Tjeneste, som med Rimelighed kan forlanges udført af et vist Antal Folk. Tjenesten vinder paa ingen Maade ved, at der kommer flere Officerer, jeg tror ikke, det er af det gode. Jeg kender det fra gammel Tid — rigtignok kun fra Traditionen, thi jeg har ikke selv været med i saadanne Tilfælde — hvor der i et Linieskib var 6 Officerer paa hvert Kvarter. Det er virkelig ikke heldigt. Jeg tror, at man gør meget vel i, naar man kan gøre noget godt ved at tage Videnskabsmænd med paa et Krigsskib, da at gøre det, og at man ikke skal se ned paa dem. Saa sagde det ærede Medlem, at Marineministeriet ikke havde lagt Vægt paa Sømandsuddannelsen, idet der ikke var stillet forøgede Fordringer til Søfart. Disse forøgede Fordringer til Søfart er noget, jeg er betænkelig ved. Det, som det kommer an paa, er at staffe Officererne saa megen Søfart som muligt, og det søge vi at gøre. Der mente det ærede Medlem, at deri var stet en Undtagelse, idet det var blevet nægtet en Officer Tilladelse til at gaa med det russiske Skib til Vladivostok, og deri var disse forøgedelige Mobiliseringsbestemmelser Skyld. Dertil vil jeg sige, at der dog var tre Officerer, der fik Lov til at gaa med, uagtet det var lidt vanskeligt, men det gjorde man Udvej for. Disse Mobiliseringsbestemmelser ere imidlertid ikke noget, man altid skal ride paa. Selvfølgelig ønsker jeg, at vi i lange Tider maa beholde Fred, men intet Menneske kan jo vide, hvornaar Krigen kommer, og hvis vi i et saadant Øieblik havde mange Officerer i Vladivostok, naar en Krig pludselig udbrød, vilde man vistnok ikke høre megen Ros for det. — Det ærede Medlems Bemærkninger om, at den ene af